

Mijn dochters moeten vezelgroenten eten omdat dat goed is. Dit zei koningin Maxima van Nederland in een interview over Amalia.

Uiteraard, willen we enige vorm van weerstand opbouwen dan is dit nodig. Een compleet van de pot gerukte eetgewoonte waarbij je enkele blaadjes sla en een pseudo hamburger eet, is een andere mogelijkheid. Je bent wat je eet.

Zeventig jaar geleden, toen de mensen nog tijd hadden om tot rust te komen, stond de huismoeder aan de keukentafel aardappelen en groenten te schillen. Meestal kwamen deze producten van een bevriende boer uit de buurt. Je rook de wortelen, je proefde de peterselie en liet je selder op de tafel liggen dan rook het hele huis ernaar. Ik had een tante die in onze buurt woonde. Zij maakte op vrijdag soep. Heel toevallig gingen mijn broer en ik telkens even goeiedag zeggen. Aan de deur vroeg ze of we wisten welke soep het werd. Je rook de geur tot op de straat. Ik was elf, mijn broer twaalf jaar. We kregen een stoel en mochten met een houten lepel voorzichtig in de ketel roeren. Je moest voelen of er geen aanzetting aan de bodem kwam. Voelde je dat dan kwam tante de ketel wat verschuiven op de plaat van de kolenkachel. Soms zag je in de soep een groot stuk kookvlees en wat beenderen. Was de soep na vier uur pruttelen klaar dan kwamen er borden op tafel en sneed tante het vlees in stukken. We kregen daar wat mosterd bij. Tante hield ons dan nauwlettend in de gaten vanuit haar stoel aan de overkant van de tafel. "Ge vindt dat zeker niet lekker?" Vroeg ze. We antwoorden in koor: Neen, neen, het is heel goed tante Wis. Wis was altijd vrolijk. Ze lachte altijd. Maar op zo een moment kon haar geluk niet op. Dat van ons trouwens ook niet. Uit de kalfsbeenderen haalde ze het merg en smeerde dat op een boterham terwijl ze van haar soep lepelde. Op tafel lag toile cirée, een soort plastic tafelkleed met een tekening met allerlei gekleurde lijnen. Mijn broer en ik volgden die met onze vinger. Je mocht niet stoppen en niet botsen met mekaar. Stom spel? We deden het soms een uur lang. Mijn oom die zei niet zoveel. Hij zat altijd in zijn zetel de krant te lezen. Je wist nooit of hij sliep of wakker was. Sprak tante hem aan dan antwoorde hij met "Mmmm". Maar dat deed hij ook als hij sliep. Na verloop van tijd mochten we het leven van de hond Bobbie gaan zuur maken. Die rakker liep gewoon vrij rond in de immense tuin. Bobbie was even groot als wij en dus veel sterker. Hij liep ons onderuit en stond dan te kijken of we gingen aanvallen of niet. Ik denk dat die Duitse herdershond niets liever deed dan grommen en doen alsof hij ons ging opeten. Maar hij speelde in onze ploeg en dus kon ons niets gebeuren. Op de aanpalende gronden stonden koeien. Soms ging hij aan de afsluitdraad zitten en keek ernaar als was hij de koning van de wildernis. Na verloop van tijd legde hij zijn zware kop op zijn voorpoten en deed een dutje. Ook hij wist, lang voor ons, dat er soep met beenderen gekookt werd. Als het been was afgekoeld mochten we dit geven. Bobbie bleef er op kauwen met zijn grote tanden en bewaarde het als een trofee tussen zijn voorpoten. Ik vond altijd dat hij een vriendelijke hond was. Hij kwam zelf vragen om gestreeld te worden. Vader zei dat we dit niet te veel mochten doen omdat hij soms nogal vuil was van buiten te lopen. Jullie wassen zich alle dagen Bobbie nooit, zei hij. Ik zei dat hij zich wel likte met zijn tong. Mijn vader antwoordde: dat is hetzelfde als een bad nemen in slijkwater. Door het contact met Bobbie heb ik nooit angst gehad van een hond. Ook niet van Dobbermannen.

Op een scheepsbedrijf in Zeeland hadden ze er twee. Door ons werk konden we nooit lange tijd op verlof en dus werd dat anderhalve dag een uitstapje in de buurt. We reden dan naar Zeeland en bleven daar één nacht. We passeerden soms 's nachts langs het erf van de Dobbermannen. Die herkenden onze wagen en kwamen aangerend. Ik opende het portier en zocht of ik wat te eten had voor hen. Lady was de brutaalste. Die duwde met haar snuit tegen mijn handen om te kijken of ik nog iets te bikken had. Mijn vrouw merkte op dat ze wellicht van op afstand roken dat we vlees hadden gebakken en de keukengeur zat in de auto en overal. Wij achterlijke mensjes kunnen slechts een fractie ruiken van wat die beesten doen. Toen Lady er niet meer was kwam er een reusachtige

Bouvier. Het leek of Lady verteld had wie er op bezoek kwam. De eerste dag dat ik hem zag kwam die Bouvier aangerend en legde beide poten op mijn schouders. Ik schrok niet. Je voelt dat dit vriendschappelijk is. Het beest wou gewoon kennismaken. De soep van tante zal hij niet meer geroken hebben maar wat ik achteraf allemaal kookte waarschijnlijk wel.

Als je mij vraagt wat het verschil is tussen vroeger en nu dan is dit het eerste wat bij me opkomt.

Vroeger belde men aan of kwam buitenom naar de achterdeur en tikte op de ruit. Het waren steevast mensen die kwamen goeiedag zeggen of de postbode die brieven en postkaarten bracht. Brieven van familie, vrienden of kennissen.

Nu brengt die postbode enkel rekeningen. Gaat de bel dan schrik je. Doe je een briefomslag open dan lees je: U moet dit en U moet dat. Het proza wordt opgesmukt met lyrische termen zoals: "volgens de wet van" ... of "in navolging van het Koninklijk besluit van" ... Ken ik die wet? Of kent U ze?

Rust is ver zoek. Dit onrustig leven is oorzaak van veel miserie. Toch komt er elke dag iets nieuws in de bus. Men is er zo mee vertrouwd geraakt dat men vindt dat dit de regel is. Instellingen sturen met het nieuwe jaar een omzendbrief met als titel: "wat is er nieuw in 2023". Alsof het normaal is dat er weer eens iets nieuws komt. We leven in de eeuw van vrede in behoorlijke onrust.

Bobbie snapt daar allemaal niks van en Lady ook niet. Amalia eet haar vezels. En ik ben nooit thuis...

Trouwens de batterij van mijn deurbel heb ik al jaren niet meer vervangen. Waarom zou ik?

Ik maak kwartelsoep met prei en postelein en kookvlees...

Sam

